

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 365/2019-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou PAICEK LEGAL s. r. o., Panská 17, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Paiček, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 19 Cpr 4/2014-197 z 19. januára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 CoPr 10/2016 zo 7. novembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 187/2017 z 19. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2019 doručená ústavná s'ťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), vo veci vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19 Cpr 4/2014-197 z 19. januára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoPr 10/2016 zo 7. novembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 187/2017 z 19. októbra 2018.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a priložených príloh vyplýva, že v konaní začatom na základe žaloby s'ťažovateľa (žalobcu), ktorým sa v pracovnoprávnej veci domáhal proti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), určenia, že *„výpoveď z pracovného pomeru daná odporcom navrhovateľovi je neplatná a jeho pracovný pomer založený na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 11. 08. 2011 stále trvá. Ďalej sa domáhal od odporcu titulom náhrady mzdy zaplatenia sumy 1.029,16 eur mesačne odo dňa 1. 4. 2014 až do času, kedy mu odporca umožní pokračovať v práci, alebo do času, kedy súd rozhodne o skončení pracovného pomeru“*, okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietol a s'ťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania v sume 801,35 €. V odôvodnení tohto rozhodnutia okresný súd uviedol, že *„z vykonaného dokazovania mal... za preukázané, že navrhovateľ ako zamestnanec uzatvoril dňa 11. 08. 2011 s odporcom ako zamestnávateľom platnú písomnú pracovnú zmluvu v zmysle ustanovení Zákonníka práce, s dňom nástupu do práce od 11. 08. 2011, na dobu neurčitú. Dojednaným druhom práce, podľa čl. 2, bola pozícia dispečer. Pracovná náplň vyplývajúca z tejto pozície bola prílohou č. 2 k PZ. Podľa čl. 3. Pracovnej zmluvy je miestom výkonu*

práce zamestnanca objekt [REDACTED], v prípade potreby aj ostatné dispečingy v správe spoločnosti v rámci [REDACTED].

Z obsahu osobného spisu navrhovateľa súd zistil, že navrhovateľ bol oboznámený so svojou pracovnou náplňou, pracovným poriadkom a Etickým kódexom odporcu a s dokumentáciou systému kvality a enviromentu, a to dňa 11. 08. 2011.

Z vykonaného dokazovania súd ďalej skutkovo ustálil, že dňa 14. 12. 2013 došlo v ranných hodinách (okolo 7.00 hod.) pri odovzdávaní zmeny medzi navrhovateľom a [REDACTED] ako službu preberajúcim dispečerom na pracovisku k slovnému konfliktu, ktorý v priestoroch šatne vyústil do fyzického konfliktu. Z logickej súslednosti nepriamych dôkazov, najmä z obsahu vyššie popísaného výsluchu svedkov [REDACTED] súd ustálil, že bezprostredný fyzický konflikt vyvolal navrhovateľ, ktorý bez preukázateľného dôvodu nasledoval svojho službu preberajúceho kolegu [REDACTED] do priestoru šatne. Bezprostredne po tomto incidente bol [REDACTED] v neskorších ranných hodinách vystriedaný na pracovnej zmene [REDACTED] a v príčinnej súvislosti s fyzickým konfliktom aj lekársky ošetrený dňa o 10.04 hod. na úrazovej ambulancii [REDACTED]. Ošetrojúci lekár konštatoval na zadnej strane hrudníka pri mediálnom okraji ľavej lopatky odreninu, začervenanie, edem palpačne citlivý, mierne citlivá chrbtica v mieste úrazu a bol mu odporučený kľudový režim, analgetiká pri bolesti, čo vyplýva z lekárskeho nálezu (čl. 111) s predpokladanou dobou liečenia 2 dni (čl. 112). Začervenanie na hrudníku, rozrušenie si u [REDACTED] všimol aj [REDACTED] pri preberaní zmeny.

Následne dňa 18. 12..2013 obaja zamestnanci tak navrhovateľ, ako aj svedok [REDACTED] obdržali od odporcu písomné Upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny. Konkrétne navrhovateľ porušil pracovnú disciplínu tým, že dňa 14. 12. 2013 pri striedaní a odovzdávaní zmeny dostal do konfliktu s kolegom neprimeraným a nevhodným ústnym prejavom, ktorý vyústil až do vzájomného fyzického napadnutia, sácania, strkania, chytania pod krk, slovných urážok vyhrážania sa. Navrhovateľ bol sankcionovaný odňatím pohyblivej zložky mzdy za mesiac december 2013. Zároveň bol upozornený na možnosť rozviazania pracovného pomeru v prípade, ak sa podobné porušenie pracovnej disciplíny alebo iné nedostatky budú opakovať. Navrhovateľ bol s týmto upozornením oboznámený dňa 18. 12. 2013, prevzal ho bez výhrad (listinný dôkaz na čl. 72).

Navrhovateľ počnúc dňom 20. 12. 2013 vykonával prácu dispečera v objekte odporcu [REDAKOVANÉ]. Keďže v prípade navrhovateľa nedošlo k zmene miesta výkonu práce, aj naďalej zostal pracovať na dispečingu v [REDAKOVANÉ] s odkazom na čl. 3 pracovnej zmluvy, jeho súhlas so zmenou objektu v rámci [REDAKOVANÉ] nebol potrebný.

Z vykonaného dokazovania bolo súdom tiež skutkovo ustálené, že dňa 19. 01. 2014 (nedeľa) došlo v prevádzkovej budove objektu [REDAKOVANÉ] počas služby navrhovateľa k opakovanému hromadnému výpadku elektrickej energie. Navrhovateľ privolať za účelom odstránenia poruchy elektrikára, avšak mu vydal generálny kľúč od prenajatých objektov bez toho, aby o tejto skutočnosti informoval dotknutých zástupcov nájomcov. Navrhovateľova obrana spočívajúca v tom, že o tejto pracovnej povinnosti nemal vedomosť, že s ňou nebol oboznámený podľa záveru súdu neobstojí. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ vykonával prácu dispečera u odporcu od augusta 2011, pričom jeho pracovná náplň, ako aj pracovné postupy boli zhodné tak v prevádzkovej budove [REDAKOVANÉ], kde predtým pôsobil, ako aj v budove [REDAKOVANÉ], kde pôsobil od 20. 12. 2013. Z výňatkov z prevádzkovej knihy spísaných navrhovateľom počas jeho služby zo dňa 10. 02. 2012 a 18. 11. 2013 (čl. 61, 62) vyplýva, že navrhovateľ o povinnosti upovedomiť kontaktné osoby nájomcov pri vstupe do ich prenajatých priestorov za účelom odstránenia poruchy mal vedomosť, pretože tak aj v prípade poruchy konal. Jeho tvrdenie, že nebol pri prestupe do prevádzkovej budovy [REDAKOVANÉ] o tomto pracovnom postupe upovedomený neobstojí, keďže išlo o obdobný objekt, o rovnakú pracovnú pozíciu s identickou pracovnou náplňou a teda logicky sa navrhovateľ nemohol spoliehať, že jeho pracovné povinnosti v súvislosti s hromadným výpadkom elektrickej energie budú odlišné ako na pôvodnom pracovisku. Navyše, zo svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že Nariadenie odporcu o informovaní kontaktných osôb nájomníkov o výpadku dodávky elektrickej energie v budove [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 07. 2012 (čl. 157) bolo vyvesené v priestoroch dispečingu, svedok osobne navrhovateľa dňa 20. 12. 2013 oboznámil s potrebnými činnosťami (fungovanie požiarneho systému, prístupového systému do budovy a pod.).

Sumarizujúc uvedený skutkový stav preto súd dospel k právnemu záveru, že výpoveď z pracovného pomeru, ktorú odporca dal navrhovateľovi dňa 30. 01. 2014 s odkazom na § 63 ods. 1 písm. e) ZP je platná. Navrhovateľ bol dňa 18. 12. 2013 písomne upozornený na porušenie pracovnej disciplíny, ako aj na možnosť rozviazania pracovného pomeru

zo strany odporcu v prípade opakovaného porušenia pracovnej disciplíny. K porušeniu pracovnej disciplíny dňa 18. 12. 2013 na strane navrhovateľa jednoznačne došlo, písomné upozornenie odporcu bolo dôvodné a navyiac, navrhovateľom prijaté bez výhrad a námietok. K opakovanému porušeniu pracovnej disciplíny navrhovateľom došlo dňa 19. 01. 2014, tak ako je už popísané vyššie...

Pre úplnosť súd dodáva, že podmienka uvedená v § 74 ZP nemohla byť naplnená, nakoľko z vykonaného dokazovania vplynulo, že u odporcu nepôsobili zástupcovia zamestnancov, s ktorým by odporca mal a mohol výpoveď prerokovať.

Keďže súd dospel k záveru, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná, už nevykonával dokazovanie k druhej časti žalobného petitu, t. j. k výške nároku na náhradu mzdy.

Navrhovateľ teda v konaní neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o neplatnosti výpovede, čo bolo sankcionované jeho konečným neúspechom, teda zamietnutím žalobného návrhu pre jeho nedôvodnosť v celom rozsahu.“.

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, v ktorom uviedol, že „medzi ním a ■■■ k fyzickému konfliktu nedošlo a celú záležitosť si vymyslel ■■■ Z predmetnej udalosti neexistuje kamerový záznam a ani žiadny priamy svedok, ktorý by potvrdil, že sa útok skutočne stal a kto bol jeho iniciátorom. Výpoveď svedkyne ■■■ nie je objektívna, pretože je zamestnaná u žalovaného, výpoveď ■■■ nemožno podľa žalobcu považovať za relevantný dôkaz, pretože by v tejto veci nevypovedal proti sebe. Tento incident nebol ani dostatočne prešetrený. Skutočnosť, že celý konflikt si vymyslel ■■■, vyplýva aj z toho, že v priestupkovom konaní bola vec odložená z dôvodu, že nebolo možné preukázať, že ku konfliktu skutočne došlo. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že nemal vedomosť o povinnosti informovať zástupcom nájomcov o vydaní generálneho kľúča od prenajatých priestorov elektrikárovi. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca vedel o povinnosti upovedomiť kontaktné osoby nájomcov pri vstupe do nimi prenajatých priestorov, keďže tak v prípade poruchy aj konal, žalobca poukázal na to, že v žiadnom z prípadov uvedených vo výňatkoch z prevádzkovej knihy nedošlo k výpadku elektrickej energie. Nariadenie z 23. 01. 2014 bolo vyhotovené až po udalosti z 19. 01. 2014.“.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom na zdôraznenie jeho správnosti konštatoval, že „predmetná výpoveď bola daná žalobcovi písomne, podpísal ju štatutárny zástupca žalovaného, výpovedný dôvod v nej bol dostatočne špecifikovaný tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným výpovedným dôvodom a výpoveď bola žalobcovi doručená v zmysle § 38 ods. 4 druhá veta Zák. práce dňa 30. 01. 2014 (fikcia doručenia v dôsledku odmietnutia prijatia výpovede zo strany žalobcu). Predmetná výpoveď teda netrpí žiadnymi formálnymi vadami, ktoré by spôsobovali jej neplatnosť. Výpovedná doba začala plynúť dňa 01. 02. 2014 a uplynula dňom 31. 03. 2014, kedy sa pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil (§ 62 ods. 4, 7 Zák. práce). Žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 29. 05. 2014, teda pred uplynutím 2-mesačnej lehoty uvedenej v § 77 Zák. práce.

Keďže žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zák. práce pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, z hmotnoprávneho hľadiska je predpokladom platnosti výpovede to, že sa dňa 14. 12. 2013 stal skutok uvedený vo výpovedi a že tento skutok je porušením pracovnej disciplíny. Odvolací súd sa v tomto ohľade v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tento skutok sa stal. Preukazujú to výpovede svedkov ■■■■■ a nepriamo aj výpoveď svedka ■■■■■ V konaní nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli vierohodnosť výpovedí týchto svedkov spochybníť. Nie je odvolaciemu súdu celkom zrejmé, aký dôvod by svedka ■■■■■ mohol viesť k tomu, aby si celý konflikt vymyslel, najmä keď bol ■■■■■ po incidente preukázateľne lekársky ošetrovaný. Okrem toho, žalobca podpisom potvrdil, že sa oboznámil s upozornením z 19. 12. 2013, pričom toto upozornenie žiadnym spôsobom nerozporoval. Jeho tvrdenie, že k podpisu tejto písomnosti ho žalovaný donútil, nebolo preukázané a zostalo iba v rovine tvrdenia. Súd prvej inštancie nebol viazaný rozhodnutím správneho orgánu – Okresného úradu Bratislava z 27. 03. 2014, č. Pr-3310/4-2013-MM-P38 (č. 1. 24), ktorým tento správny orgán odložil vec podozrenia z priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca dňa 14. 12. 2013. Súd je totiž viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok a o tom, kto ho spáchal (§ 193 posledná veta C. s. p.) a nie je teda viazaný rozhodnutím správneho orgánu o odložení veci. Navyiac, z odôvodnenia spomenutého rozhodnutia Okresného úradu

Bratislava vyplýva, že tento správny orgán nevykonával vo veci žiadne dokazovanie a vec odložil iba s poukazom na to, že neboli zistené ďalšie osoby spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia oznamovateľa. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že skutok zo 14. 12. 2013 je porušením pracovnej disciplíny.

Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie aj vtom, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok z 19. 01. 2014 sa stal a že aj tento skutok je porušením pracovnej disciplíny. Aj v tomto ohľade odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Tvrdenia žalobcu o tom, že nevedel o povinnosti kontaktovať nájomcov so žiadosťou o sprístupnenie prenajatých priestorov, vyvracia najmä skutočnosť, že žalovaný vydal dňa 30. 07. 2012 nariadenie o informovaní kontaktných osôb nájomníkov o výpadku dodávky elektrickej energie v budove [REDAKOVANÉ] (č. 1. 157), ktoré bolo vyvesené na nástenke v priestoroch dispečingu (viď výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]). Žalobca toto nariadenie síce nepodpísal, keďže na výkon práce do objektu [REDAKOVANÉ] bol zaradený až od 20. 12. 2013, ale v odvolaní nespochybnil, že toto nariadenie bolo vyvesené na nástenke v priestoroch dispečingu. Je preto nesporné, že sa mal a mohol s týmto nariadením oboznámiť. Odvolací súd tiež súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že pracovné povinnosti žalobcu v objekte [REDAKOVANÉ] sa v ničom nelíšili od jeho pracovných povinností na pôvodnom pracovisku, na ktorom pracoval v rovnakej pracovnej pozícii. Svedok [REDAKOVANÉ] zasa vypovedal, že žalobcu pri nástupe do práce v objekte [REDAKOVANÉ] osobne oboznámil s celkovým chodom budovy a s príslušnými činnosťami vykonávanými žalobcom. “.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie odôvodnené tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP], ktoré videl „v pochybení hodnotenia dôkazov, nezaobraní sa argumentami ním uvádzanými v odvolaní, ktoré podľa jeho názoru boli dôležité pre rozhodné posúdenie celej veci. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne. Namietal, že nedošlo k fyzickému konfliktu a celá záležitosť je vymyslený príbeh pána [REDAKOVANÉ] s cieľom poškodiť žalobcu. Tvrdil, že súd nezobral do úvahy tvrdenie žalobcu, že incident nebol dostatočne prešetrený. Podľa jeho názoru pri zisťovaní skutkového stavu vôbec nebola preukázaná ani len skutočnosť, že došlo k neoprávnenému vstupu elektrikára do

prenajatých priestorov. Odvolaciemu súdu ďalej vyčítal nevysporiadanie sa s otázkou zaujatosti svedkov, pretože jeho námietky len okresný i krajský súd obišiel.“

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP, pričom konštatoval, že „v predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok – vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O. s. p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa... Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania [a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. zakladajúcim prípustnosť dovolania] nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu...

V súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími argumentmi dôležitými pre rozhodné posúdenie veci... dovolací súd uvádza, že... všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu

uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04).“.

7. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc argumenty, ktoré vzniesol v konaniach pred týmito súdmi, namieta, že „v sťažnosťou napádaných rozhodnutiach sa súdy v ich odôvodnení s vecou nedostatočne vysporiadali a ich odôvodnenie nemožno považovať za splňajúce kritériá jasného a zrozumiteľného (t. j. riadneho) odôvodnenia. Porušovatelia tým porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Takýto postup súdov (t. j. ak rozhodnutie súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie) je nutné zároveň považovať za porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“. Podľa názoru sťažovateľa „odvolací súd sa môže obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa iba v tom prípade, ak argumenty proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie uvedené v odvolaní sú totožné s argumentmi uvedenými v žalobe alebo s argumentmi uplatnenými v prvostupňovom konaní a ak sa súd prvej inštancie sa s týmito argumentmi vo svojom rozhodnutí už dostatočným spôsobom vyrovnal (čo v prejednávanej veci splnené v žiadnom prípade nebolo)... Ak odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku zvolil formu, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, je potrebné uviesť, že ani rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahovalo odôvodnenie základných skutočností, ktoré mali podľa neho vyplývať z dokazovania na okresnom súde... Týmto absentujúcimi skutočnosťami, na ktoré poukazoval v odvolaní sťažovateľ, boli zásadné argumenty, s ktorými sa prvostupňový súd nevysporiadal vôbec, a síce:

a) vo vzťahu k prvému namietanému porušeniu pracovnej disciplíny: (i) nebol preukázaný žiadny fyzický kontakt medzi sťažovateľom a █████ (ii) v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k preukázanému porušeniu pracovnej disciplíny sťažovateľa, (iii) v prípade, ak by k stretu medzi menovanými došlo, ako to tvrdí súd, v konaní ničím a nikým nebolo preukázané, kto ho inicioval a teda kto porušil pracovnú disciplínu...

b) vo vzťahu k opakovanému porušeniu pracovnej disciplíny: (i) nebola v konaní preukázaná ani len skutočnosť, že došlo k neoprávnenému vstupu elektrikára do

prenajatých priestorov, (ii) nebola v konaní preukázaná vedomosť sťažovateľa o nariadení o informovaní kontaktných osôb nájomníkov o výpadku dodávky elektrickej energie v budove [REDACTED] zo dňa 30. 07. 2012 a nariadení o informovaní kontaktných osôb nájomníkov o výpadku dodávky elektrickej energie v budove [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] zo dňa 23. 01. 2014...

Krajský súd sa nielenže nevysporiadal s podstatnými argumentmi a námietkami Sťažovateľa uvedenými v odvolaní, ale svojou argumentáciou, ktorou sa snažil nahradiť neexistujúcu argumentáciu prvostupňového súdu, nelogickými a ničím nepodloženými závermi vyvolal nové a ďalšie pochybnosti o dôvodnosti a zákonnosti záverov súdov oboch inšancií...

Napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, 2 Cdo 187/2017, zo dňa 19. 10. 2018, síce svojím rozsahom navonok navodzuje, že dovolací súd sa s dovolaním sťažovateľa vysporiadal, avšak po jeho detailnejšom posúdení možno skonštatovať, že aj v prípade odôvodnenia tohto rozhodnutia sú jeho obsahom z rozhodujúcej časti len citácie a všeobecné konštatovania bez riadnej subsumpcie pod okolnosti daného prípadu – sťažovateľ sa tak ani z tohto rozhodnutia nedozvedel odpoveď na jeho relevantné námietky...

Nemožno akceptovať uvedenú argumentáciu Najvyššieho súdu SR, že v rozhodnutí oboch súdov boli zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, ak sa súčasne nevysporiadal so žiadnymi podstatnými argumentmi sťažovateľa, uvedenými v odvolaní, uvedenými vyššie v tejto sťažnosti, tvoriacimi tiež obsah dovolania. Sťažovateľ si nenárokujúce vlastnú predstavu o odôvodnení rozhodnutia, avšak ak súd ako právne relevantné uvádza (okrem iného) výpovede svedkov, ktorí nevideli žiadny incident, ktorý sa mal stať medzi sťažovateľom a [REDACTED] alebo upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny, ktoré sa nestalo a nik ho neprešetroval, ak súd uvádza, že sťažovateľ síce nebol poučený ako ostatní zamestnanci o svojich pracovných povinnostiach, ale má sám iniciatívne čítať nástenku (opäť, bez uvedenia z čoho povinnosť čítať si nástenku vyplýva), poukazuje na výpovede svedkov, ktorí svoje tvrdenia nevedia nijako preukázať a uviesť konkrétny obsah poučenia (naviac sťažovateľom rozporované), nemožno označiť takéto závery súdu inak, ako arbitrárne a svojvoľné...

Do dnešného dňa sa preto sťažovateľ od troch súdnych inšancií nedozvedel, prečo je vlastne návrh zamietnutý a prečo neboli jeho relevantné argumenty akceptované, a nedokáže sa týmto rozhodnutiam porušovateľov brániť tak, aby mohol poukázať na vecnú alebo inú nesprávnosť ich záverov – keďže dosiaľ mu nebolo vysvetlené, z čoho tieto závery vychádzajú.“

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby napadnutý rozsudok okresného súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil „*miestne príslušnému súdu*“ na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 19 Cpr 4/2014-197 z 19. januára 2016 (bod 2), rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 CoPr 10/2016 zo 7. novembra 2016 (bod 4) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 187/2017 z 19. októbra 2018 (bod 6), ktoré sťažovateľ považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne (bod 7).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

19. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných

všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

20. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 19 Cpr 4/2014-197 z 19. januára 2016

21. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

22. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu bol príslušný krajský súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, preto ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 CoPr 10/2016 zo 7. novembra 2016

24. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu právnenému zástupcovi sťažovateľa (21. decembra 2019) zachovaná.

25. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

26. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

27. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

28. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

29. Vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom súdnom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu však nemožno odňať právomoc kasačného zásahu do tohto hodnotenia vtedy, keď je v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 CSP v miere spôsobilej postaviť konanie i jeho výsledok do pozície nespravodlivosti a neobjektívnosti. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Práve prípadná svojvoľňa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným

právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania. V opačnom prípade by sa právomoc ústavného súdu odôvodnená požiadavkou ochrany základných práv a slobôd uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy stala neúčinnou (m. m. I. ÚS 211/2012, III. ÚS 90/2015, ZNaU 39/2015).

30. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

31. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (m. m. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

32. Podľa § 215 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu; skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

33. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých

dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

34. Dokazovanie všeobecného súdu podrobne upravujú ustanovenia § 185 až § 211 CSP.

35. Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

36. Podľa § 384 ods. 2 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla.

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa postupoval v medziach svojich právomocí, pričom jeho odvolacími námietkami sa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom súdom prvej inštancie.

38. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu

stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

39. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

40. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 187/2017 z 19. októbra 2018

41. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva

sťažovateľov. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľmi, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

42. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

43. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019